

פרוטוקול מס' 122

מישיבת ועדת המלכה

יום שלישי, כ"ו בסיון התשנ"ז (1 ביולי 1997), שעה 10:20

בכור:

חברי הוועדה: אלי גולדשמידט - היו"ר

מזמנים:
ארנון שמשוני - מנהל השירותים הווטרינריים, משרד החקלאות
עו"ד מיכל סגן-כהן - לשכה משפטית, משרד החקלאות
ד"ר אלי גרוס - לשכת הבריאות באר-שבע, משרד הבריאות
ד"ר הרברט זינגר - שירות המזון, משרד הבריאות
ד"ר פאול סלייטר - אפידמיולוג, משרד הבריאות
סעיד רבי - חינוך לבריאות, משרד הבריאות
שירית רוזנבאום - פרנסית אגף תקציבים, משרד האוצר
בני רובין - משרד המשפטים
זיו מטלון - סמנכ"ל מועצת החלב והבשר
שייקה דרורי - אגודת הנוקדים
דן באמן - אגודת הנוקדים

היועצת המשפטית: אחי בגדלר

מנהלת הוועדה: לאה ורון

רשמה: אירית שלהבת

סדר היום: 1. תקנות מחלות בעלי חיים (ביעור מחלת הברוצלוזיס בצאן) (תיקון), התשנ"ז-1997.

תקנות מחלות בעלי חיים (ביטוח מחלת הברוצלוזיס בצאן) (תיקון), התשנ"ז-1997

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני פותח את ישיבת הוועדה בנושא תקנות מחלות בעלי חיים (ביטוח מחלת הברוצלוזיס בצאן), התשנ"ז-1997.

ארנון שמשוני:

מחלת הברוצלוזיס היא מחלה משותפת לבעלי חיים - בעיקר צאן, אבל לא רק צאן - ולאדם. ב-15 השנים האחרונות המחלה גרמה לנזקים גדולים מאוד בישראל. עד היום חלו לפחות 3,000 בני אדם ובשנת 1996 חלו 235 אנשים. המספר בפועל גדול פי כמה כי אלה רק המיקרים שעליהם אבחנו יודעים. המחלה גורמת להפלות בצאן ומהצאן, בעיקר באמצעות מגע ישיר או באמצעות אכילת מוצרי חלב מזוהמים, המחלה פוגעת באדם. היו גם מקרי מוות, למרות שבדרך כלל המחלה לא גורמת למוות באדם, לרבות מיקרים לא מעטים של נכות תמידית. המחלה פוגעת בכמה איברים פנימיים, במיפרקים, בשריר הלב, באשכים, והיא יכולה לגרום להפלות.

היו"ר אלי גולדשמידט:

זה קורה כתוצאה מאכילת בשר גרוע?

ארנון שמשוני:

זה לא קורה כתוצאה מאכילת בשר אלא בדרך כלל כתוצאה מאכילת מוצרי חלב שלא עברו פיסטור, כמו לבנה וגבינות למיניהן. כ-20% מהמיקרים נגרמו ממגע ישיר של מי שעובד עם כבשים ועיזים.

במשך שנים אבחנו ביקשנו שייבצע מיבצע לביטוח המחלה. השיטות ידועות. לפני 3 שנים - אומנם אחרי שנים רבות של הסבר ומאמץ - אושר מיבצע. במשך 3 השנים האחרונות שבהן המיבצע מתבצע סך-הכל נשחטו בעלי חיים נגעים, או בעדרים שבהם אחוז הפגיעות עלה על 10%, קרוב ל-39,000 ראשי צאן (38,659 לשם דיוק) ושולמו פיצויים בסך קרוב ל-20 מיליון ש"ח לבעלי הכבשים והעיזים הללו (הפיצויים ששולמו הם בסך 19,595,915 ש"ח). הפיצויים משולמים אחרי שבעל החיים נבדק בדיקה סרולוגית, נלקח דם, נשלח למעבדה, המעבדה בודקת והפגועים נשחטים. אם אחוז השחיטה עולה על 10% אז העדר כולו נשחט.

כדי למנוע הדבקה של אלה שנותרו בעדרים הם צריכים למנוע הכנסת בעלי חיים נגעים והם צריכים לחסן. יש חיסון שאפשר לחסן בו רק בגיל 2-6 חודשים. התברר שלמרות המאמץ האדיר בבדיקות ובהעברת הצאן לשחיטה, בפיקוח על השחיטה, בפיצויים וכולי, אחוז החיסונים נמוך, כלומר לא מגיעים לכך שכל הנקבות תחוסנה. אם כל הנקבות אינן מחוסנות, אז בחלק מהמיקרים משולמים פיצויים למי שידבק מחדש ויצטרפו לשלם לו פיצויים עוד פעם.

מטרת השינוי בתקנות שאנחנו מדברים עליהן כרגע הוא לגרום לכך שתהיה חובת חיסון לכל בעל צאן ושאסור יהיה להחזיק נקבות צאן מעל גיל 6 חודשים שלא חוסנו. במידה ואמורים לשלם פיצויים לאותו עדר, אם יתברר שבעל העדר לא חיסן לא ישולמו לו פיצויים. זה יגרום לנו כמובן עבודה מרובה ונספת מכיוון שכל אחד מבעלי הצאן צריך יהיה להודיע 4 פעמים בשנה כמה צאן מתחת לגיל 6 חודשים יש לו כדי שנוכל לבוא ולחסן. החובה הזאת של ההודעה על מספר ראשי הצאן בלישכה הווטרינרית, זה אחד הסעיפים שמעוגנים בתיקון המוצע.

זה בקיצור רב מה שאנחנו מבקשים. החקלאי צריך לשלם אגרת חיסון בגובה 4.80 שקלים לראש צאן. אני לא רוצה להיכנס כרגע לוויכוח על גובה האגרה, כי זאת ועדת הכלכלה ולא ועדת הכספים, אבל כמובן שיש השגות לנושא הזה. אנחנו מעריכים שיצטרפו לחסן בישראל בערך 150,000 נקבות לשנה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

מה תהיה עלות של עדר ממוצע לשנה?

ארנון שמשוני:

אם יש בארץ 150,000 ראשי צאן כאלה והם מתחלקים בין כ-7,000 עדרים, גדולים וקטנים, אפשר לעשות את החשבון, מדובר בכ-100 שקל בממוצע לעדר. במיגור היהודי ברוב העדרים יש בין 100 ל-200 ראשי צאן בעדר שצריך לחסן. נוקד יהודי, ויש כאן נציגים שלהם, יצטרך לשלם מידי שנה 200 כפול 4 שקלים, כלומר קרוב ל-1,000 שקלים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

הדברים ברורים. האם עוד מישהו ממשרד החקלאות רוצה להגיב משהו?

מיכל סגן-כהן:

התקנות הן בסמכות והן קיבלו אישור נוסח במשרד המשפטים.

שייקה דרורי:

אני מגדל כבשים. ההערות שלנו הן לא דווקא לעניין הזה. אנחנו לא נגד. ראשית אני אשים את האצבע על הבעיה העיקרית. הברוצלוזיס נמצאת בעיקר בעדרי המיעוטים, לא בעדרים המסודרים. כולנו יודעים את זה, בוודאי אחרי 3 שנים של עבודה במיבצע.

אני לא רואה בתקנות הללו פיתרון. אנחנו מכירים את זה בהרבה דברים, למשל אומרים לחייל להחזיר את צו הגיוס, אז מישהו מחזיר? בקושי 50% מחזירים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

מה הסנקציה של מי שלא מודיע, חוץ מזה שהוא מאבד את זכותו לפיצויים?

מיכל סגן-כהן:

יש היום קנס אורח, לפי פקודת מחלות בעלי חיים, וכל הפרה תחייב תשלום קנס. יש שני סוגי הפרות: הפרה קלה והפרה חמורה. הפרה קלה מזכה את המפר ב-9,600 שקל קנס אורח. זה לא רישום פלילי, זו פשוט פגיעה בכיס, וזה מרתיע. מי שעושה הפרה חמורה, למשל אם הוא מוציא צאן מאיזור נגוע לאיזור נקי

היו"ר אלי גולדשמידט:

מי שלא מודיע בכתב בראשית ינואר, אפריל, יולי ואוקטובר, לדוגמא, האם זאת הפרה חמורה?

מיכל סגן-כהן:

בתנאי שהוא נמצא באיזור שאיננו נגוע לפי דעתי הוא יכול להיענש בקנס אורח של 9,600 שקל. בדקתי קודם את המחיר. המחיר הוא מאוד גבוה. בקנס הזה יש כדי לתמוך ברצון של בעלי העדרים להודיע לרשויות.

היו"ר אלי גולדשמידט:

הוא עושה חשבון, 9,600 שקל קנס מול 1,500 שקל שעולה לחסן עדר. הוא לא משלם ומקווה שלא יתפסו אותו.

שייקה דרורי:

בעיה אחרת, הנקודים הם אולי לא אינטליגנטים גדולים אבל הם בהחלט לא טיפשים.

ועדת הכלכלה
01/07/97

היו"ר אלי גולדשמידט:

כל המלכים שלנו היו בוקדים.

שייקה דרורי:

גם כמה ראשי מדינה היו בוקדים, בוודאי הראשון. מר בן-גוריון היה בוקד (המזכיר הקודם של אנגדת הנוקדים היה מרכז ענף שלו).

הבדואים גם היום צריכים לחסן. רק מה שקורה, וזה קורה גם במשקים היהודיים המסודרים, אם יש לנו עדר של 700 ראש - ולצורך העניין אם יש 700 ראש או יש בערך 1,200 טלאים בשנה, זה אומר 600 טליות בשנה - מ-600 הטליות הללו, הבן אדם מגדל בערך 200, 400 הוא לא מחסן. פה הבעיה. גם הבדואי שיש לו עדר של 100 ראש, יש לו 50 טליות בשנה והוא מחסן רק 20. רשום בלישכה שהוא חיסן אבל הוא רק לא מחסן את כולן. זה קורה בכל המיגורים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

מה אתה מציע?

שייקה דרורי:

הדבר היחיד שיש לי להעיר לגבי התקנות האלה זה הנושא של ההודעה 4 פעמים בשנה. אני חושב שזה לא ישים. אני לא חושב שהפקחים יתחילו לתת קנסות על ימין ועל שמאל למי שלא יודיע. אני גם לא חושב שהנוקדים ברוב העדרים יכולים להתארגן כך שהם יודיעו בכתב 4 פעמים בשנה. אנחנו יודעים שזה לא עובד בשום מיגור במדינה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

האם אתה מציע להודיע פעמיים בשנה?

שייקה דרורי:

אני קודם כל מציע להודיע, אבל להוריד את הענין של הודעה בכתב.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אין מערכת משפטית שיכולה להתייחס להודעות בעל-פה. או כותבים, שולחים בדואר רשום.

שייקה דרורי:

בתוך עמי אני יושב ואני יודע שהרבה פעמים החברה שלי לא כותבים מכתבים גם על דברים צודקים כי הם לא אנשים שכותבים. אני לא בגד, אני רק לא חושב שזה ישים.

אני רוצה לשים את האצבע על הבעיה העיקרית. אני טוען שעד שהחיסון הזה לא יהיה בתשלום נמוך או ללא תשלום בכלל, לא יהיה פיתרון. כל יתר הדברים הם אולי טובים אבל הם לא נכונים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

מי מאשר את זה, ועדת כספים?

ארנון שמשוני:

אני פניתי כבר מספר פעמים בשנים האחרונות בבקשה לביטול האגרה לחלוטין או להורדתה למחיר עלות או מתחת למחיר העלות. עד היום אגף התקציבים במשרד האוצר התנגד לכך. אנחנו שלחנו את הבקשה וקיבלנו תשובה שלילית.

ועדת הכלכלה
01/07/97

שייקה דרורי:

לסיום, אני טוען שהמדינה תוציא פחות כסף ופחות ימי עבודה, ובסופו של דבר גם פחות ימי אישפות, אם מחירי החיסונים יהיו גבוהים יותר וזה לא יהיה ריווחי. וזאת משתי סיבות: ראשית הנוקד ייחסן את כל הטליות שלו כי לא תהיה לו סיבה לא לחסן, הוא לא משלם על זה כסף. שנית, לפקחים יהיה הרבה יותר קל לאכוף את התקנה.

שירית רוזנבאום:

היום עבור ביצוע חיסונים נגבות אגרות, הן בעבור חיסונים למניעת מחלת הברוצלוזיס. לא ניתן יהיה לקיים את המיבצע אם עלות קיום המיבצע תהיה על המדינה בלבד ללא השתתפות המגדלים. לכן הברירה שעומדת בפנינו במיקרה זה היא או לחייב את המגדלים בעלות החיסון או להפסיק את המיבצע מחוסר מקורות תקציביים. לא ניתן היום לעשות אחרת.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אחרי זה יבוא אליכם שר הבריאות עם דרישות לתקציבים לבתי-החולים.

אני רוצה לשאול, כאשר אתם יודעים על עדר שאיננו מחוסן, האם אתם יכולים לכפות חיסון? ואם אתם מחייבים את בעל העדר באגרה אחרי זה?

ארנון שמשוני:

בהחלט כן, זו התקנה כיום. גם כיום זה ניתן אבל כל העסק לא עובד בגלל שהנוקד מסתיר את אותן כבשים שהוא לא מחסן. אנחנו באים לעדר, הנוקד מציג 10% מתוך הנקבות, אותן אנחנו מחסנים, אך איננו יודעים על קיומן של עוד נקבות. אין שום ספרי עדר. לפעמים אנחנו לא יודעים אפילו את שמותיהם של חלק מהמגדלים. במיגור המיעוטים יש אלפי עדדים קטנים. לאחר התקנת התקנות האלה, כאשר נמשיך את המיבצע ובסופו של דבר נבוא ונישחוט, בעל העדר יידע שהוא לא יקבל פיצויים אם הוא יסתיר טליות. לנו תהיה בעיה כמו כן עם ביצוע השחיטה במיקרה הזה אבל לפחות זה יהיה המיקרה.

זיו מטלון:

בשם מועצת החלב, עד היום במיבצע הזה הושקעו כ-20 מיליון שקל. מדברים פה על עלות שנתיים בסדר גודל של 500,000 שקל שיעלה למדינה לחסן את כל העדרים בחינם.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אין בפני הוועדה את הנושא של אגרת החיסון.

זיו מטלון:

רציתי לציין שזה פגע ב-3 רפתות ב-3 שנים האחרונות.

ארנון שמשוני:

זה פגע ב-8 רפתות ב-8 השנים האחרונות, כולל חיסול שלם של הרפת בויקים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

יש לי איזשהי תחושה לא נוחה, שאנחנו לא אוכפים את העניין כמו שצריך. אני חושב ששרד החקלאות צריך להיערך. אני לא רוצה להגיד מיעוטים או לא מיעוטים כי יש לזה קונוטציות לא טובות וגם לא נכונות לדעתי. אם יש סקטור שמזהים שהוא לא מסודר בתחום הזה אני חושב שתפקידו של משרד החקלאות לעשות פעולה יחודית על מנת לפתור את הבעיה באותו סקטור.

אנחנו פה נמצאים במצב שבו יש סיכון לבני אדם, עד כדי סיכון של מוות. קודם כל אני חושב שמשדד הבריאות ומשרד החקלאות צריכים לתת איזשהן הנחיות לצרכנים. אם את הברוצלתיים מקבלים לא מאכילת שישליק אלא מאכילת מוצרי חלב לא מפוסטרים, אז אולי צריך לעשות פעולת הסברה, שלא יאכלו מאכלי חלב לא מפוסטרים.

סעיד רבי:

עושים הרבה פעולות הסברה. אנחנו הוצאנו הרבה חומר הסברה וזה מגיע לכל מי שדורש את זה, באמצעות כל לשכות הבריאות. יש לי גם חומר פה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

איפה עושים? אני עכשיו צרכן, מאיפה אני יודע שלגבי לבנה צריך לבדוק ולראות בדיוק איפה זה ניקנה ועל-ידי מי? אנשים הולכים ללשכת הבריאות רק כשהם נוסעים לחוץ לארץ וצריכים לעשות חיסונים.

סעיד רבי:

זה מופץ לקהל הרחב באמצעות בתי-ספר, באמצעות מרכזים קהילתיים, באמצעות תחנות לבריאות המשפחה, וגם באמצעות השירותים הווטרינריים.

שייקה דרורי:

כשהלכתי עם הבת הקטנה שלי לעשות חיסון ראיתי שזה ישנו בטיפת חלב.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אבל לא כל אחד הולך לעשות חיסון. קודם כל לא לכל אחד יש ילדים קטנים. ילדים קטנים זה דבר זמני, הם הופכים להיות גדולים די מהר. יש היום מדיום שנקרא טלוויזיה. אתם צריכים לדעת לפרסם בטלוויזיה את העניין הזה.

אלי גרוס:

אני מלשכת הבריאות בבאר-שבע. חומר שמודפס בערבית מחולק היום בכל טיפת חלב במיגור הערבי בנגב, בכל תחנת קופת-חולים אצל הערבים והבדואים בנגב.

היו"ר אלי גולדשמידט:

האם שם עיקר התחלואה?

ארנון שמשוני:

עיקר התחלואה היא בירושלים. 50% מהחולים בשנה שעברה היו ממזרח ירושלים.

אלי גרוס:

כל אשה בדואית שיולדת בבית-חולים סורוקה מקבלת דף הסבר על המחלה. אתה אמרת שלא ראית פירסומת לזה. יותר מ-90% מהמיקרים שדווחו הם במיגור המיעוטים. לפיכך כל דברי ההסבר באים לאוכלוסייה הזאת.

ארנון שמשוני:

יש לי הערה קצרה, מכיוון שמשדד האוצר אמר שאולי יצטרכו להפסיק את המיבצע. אני רוצה למסור נתונים על תוצאות המיבצע עד היום. בשנה הראשונה 6.3% מכלל הצאן בארץ היה נגוע; בשנה השנייה 3.5% מכלל הצאן היה נגוע; ובשנה האחרונה 1.6% מכלל הצאן בארץ היה נגוע.

היו"ר אלי גולדשמידט:

נתחיל לקרוא את התקנות.

מיכל סגן-כהן:

"בתוקף סמכותי לפי סעיף 22 לפקודת מחלות בעלי חיים [נוסח חדש], התשמ"ה-1985, ובאישור ועדת הכלכלה של הכנסת לפי סעיף 48(א) לחוק יסוד: הממשלה וסעיף 2(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977, אני מתקין תקנות אלה:"

תיקון תקנה 1

1. "בתקנה 1 לתקנות מחלות בעלי חיים (ביעור מחלת הברוצלוזיס בצאן), התשמ"ט-1989, (להלן - התקנות העיקריות), אחרי הגדרת "רופא וטרינר" יבוא:

" רופא וטרינר ממשלתי אזורי" - רופא וטרינר ממשלתי בלשכה הווטרינרית בתחום בו נמצא הצאן. "

אתי בגדלר:

האם הגדרה של "רופא וטרינר ממשלתי" מצויה בפקודה עצמה?

מיכל סגן-כהן:

היא מצוייה בפקודה עצמה. זה "רופא וטרינר ששר החקלאות הסמיך אותו להיות וטרינר ממשלתי".

תיקון תקנה 2

2. "בתקנה 2 לתקנות העיקריות -

(1) בתקנה משנה (א), במקום "בלשכה הווטרינרית של משרד החקלאות הקרוב למקום בו נמצא הצאן" יבוא "האזורי";

(2) בתקנה משנה (ב), במקום "הקרוב למקום מגוריו" יבוא "האזורי". "

אתי בגדלר:

בתקנה משנה (ג), אותה אתם לא מציעים לתקן, נאמר: "רופא ממשלתי שקבע כי אדם נגע או חשוד כנגוע בברוצלוזיס יודיע על כך מייד לרופא הווטרינר הממשלתי הקרוב". האם הכוונה כאן באמת לרופא הקרוב? לא הממשלתי האזורי?

מיכל סגן-כהן:

כן. יש הבחנה בין שניהם.

הוספת תקנה 1א

3. "חובת הודעה וחיסון

1א. (א) בעל צאן יודיע, בכתב, לרופא הווטרינר הממשלתי האזורי, בחודשים ינואר, אפריל, יולי ואוקטובר של כל שנה על מספר הנקבות בגיל חודשיים עד ארבעה חודשים בעדרים שבבעלותו ויקבע עימו מועד לחיסון נגד המחלה.

(ב) חיסן רופא וטרינר ממשלתי או מפקח נקבות צאן בפני המחלה, ידאג לסימוגן לפי הוראות מנהל השירותים הווטרינריים.

(ג) לא יחזיק אדם בנקבות צאן שגילן עולה על חצי שנה אלא אם כן חוסנו וסומנו לפי תקנה זו."

אתי בדלר:

אני מבינה מתקנת משנה (ב) שהחובה לסמן את הנקבות המחוסנות חלה על הרופא הווטרינר הממשלתי או על המפקח. לפיכך מדוע בתקנת משנה (ג) אתם אומרים: "לא יחזיק אדם נקבות צאן שגילן עולה על חצי שנה אלא אם כן חוסנו" - עד כאן זה ברור, אבל הוספתם - "וסומנו"? אתם פתאום מטילים עליו חובה שחלה בעצם על מישהו אחר.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני מציע שיישאר רק "חוסנו".

מיכל סגן-כהן:

אי אפשר. הסימוגן בעשה בזמן החיסון. תקנת משנה (ג) באה למעשה להעניק פטור לכל אותם אלה ש...

אתי בדלר:

אבל החובה לא חלה על האדם.

היו"ר אלי גולדשמידט:

לא חשוב, אבל באופן פרקטי הרי החיסון והסימוגן חד הם.

אתי בדלר:

אני רוצה להזכיר, שזה הגיע לוועדת הכלכלה לא בגלל סעיף בפקודה המסמיכה אלא בגלל שמדובר בתקנות עונשיות ומי שלא עומד בהוראות תקנות אלה חל עליו העונש הקבוע בפקודה. כאן עלול להיות מצב שנביח תיאורטית הנקד דאג שהרופא הווטרינר הממשלתי או המפקח יחסן את מי שצריך היה לחסן, אך הוא שכח לסמן. גם אז יחול עונש על מי שמחזיק בנקבות הצאן. אני חושבת שזה לא נכון. מדוע לא מספיק לומר: "אלא אם כן חוסנו"?

שייקה דרורי:

או שהסימוגן גופל, וזה קורה לפעמים.

מיכל סגן-כהן:

גם עצם החיסון מוטל על הרופא הווטרינר. אנחנו לא יכולים לסמוך על זה שיהיו דברים עלומים כמו "יודיע". באותה מידה גם אי אפשר לסמוך על זה שיהיה כתוב "שייחוסנו". אם את לא קובעת שאסור לו להחזיק כבשים שלא סומנו בעצם לא יהיה לך קנה מידה וכלי כדי לדעת אם אותן טליות חוסנו או לא חוסנו.

אתי בדלר:

אני מבינה את זה. אני רק אומרת דבר אחד, אם החובה לסמן אינה חלה על בעל הצאן ...

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני מציע להוריד את המילה "וסומנו". אם הסימוגן הוא מעין הוכחה קומפולסיבית שאכן בוצע החיסון, נביח שיהיה מיקרה שבאמת בטעות לא סומן אבל בוצע חיסון, אז לא מגיע לבן אדם עונש. נאמר פה שבאופן פרקטי זה אכן קורה

לעיתים, וזה יכול לקרות. את המטרה שלך את משיגה ממילא. השאלה של הסימון היא שאלה יותר ראייתית מאשר שאלה מהותית. הדבר שאנחנו רוצים להשיג זה את הנושא של החיסון. כיוון שמדובר בתקנה עונשית תסכימו להוריד את המילה "וסומנו" ואז העובש יוטל על מי שלא חיסן.

מיכל סגן-כהן:

הייתי רוצה למצוא פיתרון יותר טוב בתקנה (ב) לעניין הסימון. ברגע שאני מורידה את הנושא של הסימון בעצם התקנות האלה לא שוות את הנייר שהן כתובות עליו כי אתה לא יכול לזהות בצורה קלה אם הכבשה סומנה או לא סומנה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אבל לא הוא מסמן, מסמן את זה הווטרינר.

מיכל סגן-כהן:

אבל גם לא הוא מחסן, המחסן הוא רופא וטרינר ממשלתי. החובה שיש על בעל הצאן זה להודיע ולתת לעדר את החיסון, זאת החובה שישנה עליו.

היו"ר אלי גולדשמידט:

סעיף 3(ב) בתקנות אומר ש"בעל הצאן חייב להביאו למקום שקבע הרופא במועד שנקבע ולהגיש לרופא הווטרינר הממשלתי ולמפקח כל עזרה הדרושה לביצוע הבדיקות והסימון".

אתי בנדלר:

זה מצויין. ובהמשך נאמר "הצאן שבבדק יסומן".

היו"ר אלי גולדשמידט:

ההוראה פה אומרת: "לא יחזיק אדם בנקבות צאן שגילן עולה על חצי שנה אלא אם כן חוסנו וסומנו". יש עליו חובה, כמו שיש אדם שחובה עליו לנסוע באוטו שהפנס האחורי שלו דולק, על-פי חוק זה מוטלת עליו חובה להחזיק נקבת צאן שחוסנה וסומנה. אם יש לו בצאן נקבה לא מסומנת, למרות שהחובה של הסימון היתה על מישהו אחר, אסור לו להחזיק אותה. אז הוא צריך להודיע לווטרינר. כשאני חושב על זה יותר לעומק, אני לא רואה כאן בעיה כי יש לו שליטה על העובדה שבעדר שלו יש נקבות לא מסומנות. אם יש נקבה לא מסומנת אז הוא צריך לדאוג לזה, או שהיא תסומן, או שהיא תחוסן ותסומן, או שהיא תישחט ולא תהיה בעדר. אני לא רואה עם זה בעיה.

מיכל סגן-כהן:

תחילה ותחולה

3. "תחילתה של תקנה 1א(ג) שבתקנה 3, שלושים ימים מיום פרסומן של תקנות אלה, אולם היא לא תחול על נקבות צאן שנולדו עד ששה חודשים לפני תחילתן של תקנות אלה."

זה בא בעצם לתת הוראת מעבר.

אתי בנדלר:

בתקנה 6(א)1) בתקנות העיקריות מופיע שוב: "לרופא הווטרינר הממשלתי בלשכה הווטרינרית של משרד החקלאות הקרובה למקום בו נמצא הצאן". אני מציעה שוב לכתוב "לרופא הווטרינר הממשלתי האיזורי".

היו"ר אלי גולדשמידט:

בכפוף לזה שאנחנו מתקנים גם את תקנה 6(א) באופן שיידבר על "הרופא הוטרנר הממשלתי האיזורי", אנחנו מאשרים את התקנות.

1) ועדת הכלכלה תובעת ממשרד החקלאות להגביר את האכיפה והפיקוח על נושא העדרים החיסונים, זאת כדי למנוע את תפוצת מחלת קדחת מלטה (ברוצלוחיס). (אני חושש שאם זה ייצא כהודעה לעיתונות תהיה לנו פה בהלה של שישליק).

2) ועדת הכלכלה מבקשת ממשרד האוצר לשקול פעם נוספת את העמדה שלו לגבי חיוב באגרה על החיסון. נוכח העובדה שמי שמשלם את המחיר זה לא בהכרח בעל הצאן אלא האדם שאוכל את הלבנה שנוצרה מחלב אותו צאן. כשאנחנו מדברים על בריאות, עלות האישפוח של 250 איש בשנה האחרונה, אם תעשו את החישוב הכלכלי אני לא יודע מה יעלה יותר, האם זה שתוותרו על האגרה או האישפוח של אותם 250 איש. זה החישוב אם מסתכלים על זה רק מקודת ראות כלכלית, בלי להתייחס לשאלה המוסרית ההומנית של מניעת מחלות. תעשו את החשבון הזה, יכול להיות שכדאי כלכלית לוותר על האגרה כדי להגביר את החיסון.

תודה רבה לכם.

הישיבה נבעלה בשעה 10:55